

(т. е. отъ зелената батарея) на стръмнината на могилата отъ лѣвата страна на шосето. Приеждствието на началството се погна отъ групата на казаки и различни военни служители при конетѣ, разположени на пѣтя. Тукъ сѣдѣха Столѣтовитѣ ординарци, Арсениевъ и Лукашевъ, които познаха по гласа.

— На какъ полковникъ?

Азъ ги пѣкъ попитахъ: Дѣ е генералъ Столѣтовъ.

— Его го тамъ на могилата, отговаря Лукашевъ.

— Защо сте само двама?

— Другитѣ ги нѣма! получихъ отговоръ.

Генерала Столѣтова сварихъ нѣкакъ разслабенъ и рабитъ. Сѣднахъ да му разказвамъ положението на работитѣ на лѣвото крило и необходимостта, макаръ на единъ двѣ дена, да се смѣнятъ дружинитѣ и да се замѣнятъ съ прѣсви сили.

— Знаете ли, Тодоръ Михайловичъ, всичко това съвършенна истина, азъ съмъ съгласенъ съ васъ, и за това качете са на моя конь и вървете да доложитѣ на корпусния командиръ; той е на кръглата батарея! отговаря ми генералъ Столѣтовъ.

Макаръ и да се опитахъ да му възразя, че това съмъ не е моя работа, а негова, Столѣтова, тѣй като той е началникъ на опълчението, а не азъ, нѣ ген. Столѣтовъ остана при своята си и ме накара да вървя. На върщане срѣснахъ Радецки съ началника на щаба му. Дмитровски, при кръглата батарея. Тѣ сж върщаха слѣдъ превъоръжаването на батареята. Слѣзохъ отъ коня и се приближихъ къмъ ген. Радецки.

— А, полковникъ, какво ще кажете?

Взехъ да му разказвамъ каква е работата. Генералъ Радецки не дава никакво значение на това, което му разказахъ и отговаря:

— Положението на туку-що дошлитѣ войски не е по-добро. Тѣй сѣщо, освѣтъ сухири и вода, нищо повече не сж видѣли, а че и толкозъ дълъгъ пѣтъ сж направили отъ